

forhold og Lign., skal jeg ikke komme ind paa. Det vedkommer ogsaa mig mindre, men, hvad selve Hovedspørgsmaalet angaar, spiller Inventarium og Besætning lige overfor Landeiendommens Værdi en saa overordentlig Rolle og er saa nøie knyttet til denne, at jeg meget nødig vilde være med til at støtte Bestræbelser, som gik ud paa at fjerne sig fra det Nuværende. At dette vilde være af stor Betydning for de personlige Kreditforhold, skal jeg villig indrømme. Det følger af sig selv, at naar der ikke finder Pant-sætning af Inventarium og Besætning Sted sammen med Eiendommen, saa vil den personlige Kredit stille sig helt anderledes, thi saa vil der være et Kreditgrundlag, der kan henvises til. Lige overfor Real krediten, overfor Pantekrediten vilde det imidlertid faae Indflydelse i en hel anden Retning, og jeg anser det derfor ikke at være videre til-raadeligt at komme ind paa noget Saadant.

Schlegel: Ja, jeg skal naturligvis heller ikke fordybe mig i det Spørgsmaal, hvor jeg dog forresten veed, at jeg ikke staar ene med min Anskuelse. Men jeg skal kun gjøre den Bemærkning, at for saa vidt jeg forstod den ærede Minister og den ærede Ordførers Ytringer, saa ansaa de det for en Begunstigelse for Kreditforeningerne, at man gav disse Ret til at tage Besætning og Inventarium med i Pant-sætningen. Det er imidlertid selvfølgelig, at Burderingen skal tage Hensyn til Eiendommene uden Besætning og Inventarium, for saa vidt som man ikke maa tage dette med under Pant-sætningen; og saa maa Manden altsaa følgende blot faae saa meget mindre Laan. Hvorledes det altsaa skulde være en Begunstigelse for Kreditforeningerne, forstaar jeg ikke. Det kan maaske være en Begunstigelse for Eieren, men det ser jeg dog heller ikke, det ret vel kan være. Jeg synes nu i alt Fald, at overfor disse smaa Eiendomme kan man ikke gjøre disse Betragtninger gjældende. Naar der kun er Tale om en Ko, maaske et Faar, saa ser jeg ikke, at det skulde kunne have nogen særlig Interesse, at denne Besætning hører med til Eiendommen, og hvorledes man desuden skulde sikkre sig imod, at denne Ko eller dette Faar ikke var forsvundet, inden Eiendommen blev solgt, er mig uforstaaeligt. Jeg tror, at det er aldeles upraktiske Betragtninger her paa dette Om-raade. Vil man være sikker med sine Laan i saadanne smaa Eiendomme, saa maa man endnu mindre end ellers se paa, om der findes en saadan Ko eller ikke. Deri ligger da virkelig ikke nogen større Sikkerhed, og Foreningen narres, hvis den tror dette.

Judenrigsministeren (Jungerslev):

Ja, det erkjender jeg dog ikke saa ganske, men jeg skal indrømme det ærede Medlem, at ved mindre Eiendomme spiller det ikke en saadan Hovedrolle som ved de større; selve Eiendommen er her mere væsentlig, men det maa dog erindres, at, naar Vedkommende virkelig har pantjat en Ko, saa skal der ogsaa være en Ko tilstede, naar Pantet skal realiseres; ellers er den Vedkommende ifalden Straf. Det er ligefremt, at han i modsat Fald har gjort sig skyldig i et strafbart Forhold. At man gaar meget nær med Hensyn til Realisationer af Besætninger, skal jeg villig indrømme; men jeg tror dog ikke, det vilde være en sund Regel at opføre helt med at tage Besætningen med. Det ærede Medlem kan sige, at det enkelte lille Hus vil man næppe tillægge en saa meget større Værdi, som den enkelte Ko er værd; men ved større Gaarde, hvor man traditionsmæssig har en konstant Besætning paa Gaarden, der har dette Forhold stor Betydning og man maa forudsætte, at en virkelig solid Eier vil vedligeholde en saadan. Der gjælder i dette Forhold noget Lignende som i Henseende til Eiendommens Kulturforhold; det er alt Noget, der maa tages Hensyn til ved Taxationerne, og som navnlig ogsaa Laangiveren vil tage Hensyn til, naar han virkelig er en Mand, der forstaar at bedømme de rette Forhold. Hvis en Eiendom virkelig kan gjøres inventarieløs til enhver Tid, saa vil Sikkerheden i Gaarden blive langt mere fornyttet, end mange ærede Medlemmer tænke sig.

Schlegel: Jeg vil kun gjøre den korte Bemærkning, at det glæder mig, at den ærede Minister for disse smaa Eiendomme indrømmer, at Spørgsmaalet ikke har samme Betænkelse som ved de større. Det er for Resten klart, at en Husmand ikke kan blive straffet, fordi hans Ko dør (Judenrigsministeren: Saa skal han anskaffe en ny). Ja, hvis han har Raad til det.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Formanden: Det stiller sig jo saaledes, at medens det vel af Betænkningen er synligt, at ikke alle Udvalgets Medlemmer med samme Inderlighed slutte sig til de foreliggende Uendningsforslag, ere de dog Alle enige om dem. Ingen vil bekjempe dem. Der er fra et Mindretal vel stillet en Betænkning for dets Tilslutning, men denne